

en statsanerkendt og statsunderstøttet Sygekasse for ved Statsunderstøttelsen at nyde Hjælp til deres Sygeforsikring. Jeg var i Fjor ligesom jeg er det i Aar saare vel tilfreds med den Bestemmelse, som blev indsat i § 9, som jeg her har tilladt mig at nævne, og som lægger Afgørelsen af, om en Optagelse kan finde Sted, ikke i Bestyrelsens Haand, men i det bedømmende Udvalgs Haand.

Jeg skal saa fremkomme med nogle Udtalelser angaaende Fordelingen af Statstilskuddet. Den højtærede Minister udtalte i Gaar sin Overbevisning om, at jeg vilde anerkende det rationelle i den Maade, hvorpaa Statstilskuddet efter Lovforslaget i Fremtiden skal fordeles. Ja, jeg anerkender det. Det manglede bare, at jeg ikke skulde anerkende det. Jeg vedkender mig fuldt ud Paterniteten til den Tanke. Jeg glæder mig overordentlig over, at det af hele Tinget er anerkendt at være en rationel Fordelingsmaade. Men saa siger den højtærede Indenrigsminister, at han ikke forstaar, at jeg, naar Landsygekasserne faar den Forhøjelse, som Beregningen udviser, endog med Lidenskab kan tale for at fratage København noget af det, den oppebærer nu. Har jeg talt med Lidenskab, glæder det mig. Jeg vilde ønske, den højtærede Indenrigsminister med samme Lidenskab vilde opfatte det retfærdige i mit Krav, thi det, jeg har krævet i mit Forslag, er kun ens Ret for Medlemmerne af Sygekasserne, enten de saa bor i Hovedstaden eller i en afsides Krog ude paa Landet. Det er det eneste, jeg har krævet, og det kan begribeligvis den højtærede Indenrigsminister kun være enig med mig i. Jeg oplyste, da jeg sidste Gang havde Ordet — og jeg skal gentage det for at slaa det fast —, at efter den nuværende Fordelingsmaade støtter Staten Københavns Sygekasser med omtrent 2 Kr. 70 Øre pr. Medlem, medens den kun støtter Landsygekasser — jeg tager her Øerne og Jylland under eet — med omtrent 90 Øre pr. Medlem, altsaa en Trediedel af det københavnske Tilskud, og hvis man paa staar, at Landets Borgere bliver ens behandlet i denne Henseende, er det en Paastand, der er meget lidt holdbar, og jeg synes, vi kommer Retfærdigheden saa nær som muligt, naar vi foreslaar, at Statens Tilskud til Sygekasserne i København fremtidig skal være 2 Kr. 32 Øre pr. Medlem og paa Landet kun 1 Kr. 65 Øre pr. Medlem. Thvorvel jeg indrømmer, at det ikke er fuld Retfærdighed, ligger det dog Retfærdigheden betydelig nærmere, end

hvad der tidligere har været gældende. Denne Fordeling hviler paa et rationelt Grundlag, og den højtærede Indenrigsminister maa da sikkert indrømme, at vi er Retfærdigheden nærmere end han. Hans Forslag vil kun berøve København 37,000 Kr., medens vort Forslag gaar ud paa at berøve København 62,000 Kr. Det er en Gradsforskel, men ingen principiel Forskel.

Jeg har endnu en Bemærkning at gøre til den højtærede Indenrigsminister nemlig angaaende velstillede Medlemmer af statsunderstøttede Sygekasser, som han ikke vil give en ubetinget Ret til at blive staaende i Sygekasserne, medmindre Vedtægten har en Bestemmelse derom. Paa det Punkt er vi uenige, og jeg tror, at det kommer af, at den højtærede Indenrigsminister neppe — ja, undskyld, at jeg siger det — forstaar, hvad det drejer sig om, thi ellers kunde han ikke i Gaar have udtalt de Ord, som han udtalte, nemlig at disse bemidlede Medlemmer, der bliver staaende i deres gamle Sygekasser, tærer paa Kassens Reservefond. Dette er ganske urimeligt og ikke overensstemmende med Virkeligheden. Jeg skal søge med den højtærede Indenrigsministers eget Lovforslag i Haanden at bevise dette. Vedkommende Medlem maa altsaa foruden det ordinære Kontingent, som ethvert Medlem af den Sygekasse skal svare, endvidere svare et Tilskud, der er mindst lige saa stort som Statens Tilskud, og desuden maa vedkommende give Afkald paa de Goder, som §§ 14 og 15 ellers tilsiger nydende ubemidlede Medlemmer, nemlig Moderation for Sygehusbetaling og fri Lægekørsel. Men sammesteds staar der, at Sygekassens Ydelse til et saadant Medlem ingen Sinde kan blive større end for et ubemidlet Medlem. Hvad vil nu et saadant bemidlet Medlem komme til at oppebære af den Sygekasse, hvori han bliver staaende? Akkurat det samme, som ethvert ubemidlet understøttet Medlem, nøjagtigt det samme, hverken mere eller mindre. Han oppebærer den Lægehjælp, som Sygekassen giver sine ubemidlede Medlemmer, og enten er der som i Bysygekasserne sluttet Akkord pr. Medlem, eller ogsaa betales Lægegeringen efter Besøg, efter udført Arbejde og efter en vis Takst, og da giver Lægerne som bekendt Rabat paa denne Betaling. Rabatten er noget forskellig, paa sine Steder er den 20 pCt, paa andre Steder 25 pCt. og paa enkelte Steder 33 $\frac{1}{3}$ pCt. At Lægerne giver denne Rabat, er ganske naturligt, thi for det første er